

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Ἡ δίκη τοῦ σοσιαλιστοῦ Καλλέργη, τοῦ ὁποῦ ἀνεγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὸ ἐν τῇ Βουλῇ πραξικόπημα, ἐκίνησε τὴν κοινὴν περιέργειαν καὶ κόσμος πολλὸς κατέκλυσε τὴν αἴθουσαν τοῦ Πλημμελειοδικείου. Ὁ κατηγορούμενος ἐνεφανίσθη μὲ ἀγρίαν ἐπαναστατικὴν ὄψιν, κόμην ἄτακτον καὶ πῖλον πλατύγυρον, πολὺ ἀναρχικόν. Ὑπερασπίσθη ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν τοῦ μὲ θάρρος μέγα καὶ στόμφον ρητορικόν. Ὁμολόγησεν ὅτι διέπραξε τὴν ἀποδιδομένην αὐτῷ πρᾶξιν, ἀλλ' ἐδικαιολογήθη λέγων ὅτι παρεφέρθη, ἅμα εἶδε τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς περιφρονούντα τὴν ἀναφορὰν δύο χιλιάδων πολιτῶν «οἱ ὅποιοι ἐργάζονται διὰ νὰ τρώγουν οἱ μὴ ἐργαζόμενοι, οἱ ὅποιοι κατασκευάζουν οἰκίας διὰ νὰ στεγαζόμενοι οἱ κηφήνες, ἐν ᾧ αὐτοὶ στεροῦνται στέγης». Φαίνεται ὅτι τὴν δικαιοδοσίαν ταύτην δὲν ἐθεώρησεν ἐπαρκῆ τὸ Δικαστήριον, καὶ κηρύχθη τὸν Καλλέργη ἔνοχον διαταράξεως τῆς ἡσυχίας τῆς Βουλῆς, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς δεκαήμερον φυλάκισιν. Καὶ τότε, πῶς νὰ περιγράψωμεν τὴν χαρὰν τοῦ σοσιαλιστοῦ, ἀκούσαντος τὴν καταδίκην του; Νὰ φυλακισθῇ ὡς ἦρωας, ὡς μάρτυς θυσιαζόμενος ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν του καὶ νὰ κατηχήσῃ εἰς τὸν σοσιαλισμὸν καὶ τοὺς φυλακισμένους—καὶ τί ἄλλο ἤθελεν; Καὶ δὲν ἠξέσῳ μὲν ἂν θὰ κατορθώσῃ μεγάλη πρᾶγμα εἰς τὰς Φυλάκας τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος, ὅπου ἐνεκλείσθη, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι πρώτην φορὰν θὰ ἐχάρη ἄνθρωπος ὅσον ὁ Καλλέργης διὰ τὴν καταδίκην του. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε μικρὰ πρωτοτυπία . . .

Νοστιμωτάτη εἶνε καὶ πολὺ διδακτικὴ ἡ ἀναφορὰ τὴν ὁποίαν πρὸ μηνὸς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Βουλὴν ὁ κ. Ἀνδρέας Λασκαράτος, ὁ γνωστὸς σατυρικὸς τῆς Κεφαλληνίας. Νυκτοκλέπται εἰσελθόντες διὰ ῥήξεως εἰς τὴν ἐξοχικὴν του οἰκίαν τὴν ἀπεγύμνωσαν, προξενήσαντες εἰς τὸν ποιητὴν ζημίαν ἐξακοσίων περιπυροδραμῶν. Ἀμέσως κατεμήνυσε τὸ κακούργημα εἰς τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς, ἔφερε μάλιστα καὶ μάρτυρα αὐτόπτην. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐπροχώρησε πέραν τῆς ἀνακρίσεως. Διατί νομίζετε; Διότι . . . ἀλλ' ἄς ἀκούσωμεν καλῆτερα τὸν κ. Λασκαράτον, μὲ τὴν ἰδιόρρυθμον γλῶσσάν του :

«Ὁ Εἰσαγγελεὺς, ἀφοῦ ἔστειλε τὴ μήνυσήμου (Κύριος οἶδε πότε) στὸν Ἀνακριτὴν,—Ἐξέγνοιαισε!

Ὁ Ἀνακριτὴς, ἀφοῦ ἐδιέταξεν εἰς τὸν Μοίραρχον (Κύριος οἶδε πότε) τὴν σύλληψιν τῶν κακούργων,—Ἐξέγνοιαισε!

Ὁ Μοίραρχος, ἀφοῦ ἐδιέταξε τοὺς χωροφύλακας (Κύριος οἶδε πότε) τὴν ἐν λόγῳ σύλληψιν,—Ἐξέγνοιαισε!

Καὶ οἱ χωροφύλακες ἀφοῦ ἐπισκεφθῆκαν ἐν σπητιτοῦς τοὺς εἰς τὴν Ταβέρναν ἀπουσιάζοντας κακούργους (Κύριος οἶδε πότε),—Ἐξέγνοιαισαν!

Ἐντοσοῦτῳ, ἑπερασμένου καιροῦ, οἱ νυκτοκλέπτες—μου μαθόντες ὅτι ὁ αὐτόπτης μάρτυράς μου τοὺς ἐδημοσίευσεν στὸν Τόπο, τὸν ἐφοβήσανε νὰν τότε σκοτώσουνε, ἂν κρασμένοι εἰς τὴν ἀνάκρισιν, τοὺς ἐμαρτυροῦσε. Καὶ πραγματικῶς ὁ μάρτυρας ἐκείνους, φερμένοι ἔπειτα ἀπὸ καιρὸν εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ἀρνήθηκε νὰ ἴδῃ τοὺς νυκτοκλέπτες, ἐπειδὴ ὁ δυστυχὴς ἐπροτίμησε νὰ ζήσῃ. Ἔτσι, οἱ κακούργοι ἐκείνοι, χάριν μιᾶς ἀλλοκότου Διαδικασίας, εἶναι σήμερα ἐλεύθεροι καὶ χαίρονται στὰ σπήτιατους τὰ κλεφτάτους ἐπιπλάμου, καὶ νὰ ἐξακολουθοῦν τὸ ἔργοντους τῆς ληστείας καὶ εἰς ἄλλα σπήτια.»

Διὰ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ αὐτῆς ὁ κ. Λασκαράτος ἀναδεικνύεται ἀλτρουιστικώτατος. Δὲν ζητεῖ τὴν καταδίωξιν τῶν κλεπτῶν του, ἀλλὰ τὴν μεταβολὴν ἐν γένει τοῦ συστήματος τῆς Διαδικασίας: δηλαδὴ νὰ μὴ ξεγνοιάζουσι οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, ἀλλὰ νὰ ἐπιμένουσιν εἰς τὴν ταχεῖαν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν των. Ἄλλως, λέγει, δὲν ὑπάρχει Δικαιοσύνη μεταξὺ μας.

«Ἐν κινδύνῳ—ψυχολογικὴ αὐτοπαρρησία κατὰ μεγάλῃ ἐν Γερμανίᾳ πλημμύραν» ἐπεγράφετο τὸ ἀνάγνωσμα τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ κ. Κουρτίδης εἰς τὸν Πανασσὸν τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν. Διηρεῖτο εἰς δύο μέρη: Τὸ πρῶτον ἐξήταξεν ἐν συντόμῳ τὸ ζήτημα κατὰ πόσον εἶνε δυνατὴ ἡ αὐτοπαρρησία—τὸ δεύτερον ἦτο ἐν διήγημα ὠραιότατον ψυχολογικῆς αὐτοπαρρησίας, ἀνάλυσις τῶν συναισθημάτων τοῦ συγγραφέως κατὰ τινα πλημμύραν, καθ' ἣν ἐκινδύνευσε νὰ πνιγῇ. Μεθ' ὅλον τὸν λίαν ὑψηλὸν καὶ τραγικὸν τόνον τῆς ἀπαγγελίας, τὸν ὁποῖον κατὰ λάθος βεβαίως ἔλαβεν ἐξ ἀρχῆς ὁ κ. Κουρτίδης, τὸ ἀνάγνωσμά του ἠκούσθη ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ ἀκροατηρίου μετὰ προσοχῆς ἀδιαπτώτου καὶ ἐχειροκροτήθη εἰς τὸ τέλος θερμότατα. Οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἑστίας, οἱ πόσον ἐκτιμῶντες τὸν κ. Κουρτίδην ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ἀξίῳ λόγῳ ἐν αὐτῇ δημοσιευμάτων του, θάπολεύσονται σήμερον καὶ τὸ νεώτατον προῖον τῆς γλαφυρᾶς του γραφίδος.

Συμπληρώθη ἡ ἔκδοσις τῆς Ἀθήνας μας τοῦ κ. Ν. Σπανδωνῆ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς τόμους ἐκ χιλίων τετρακοσίων σελίδων. Ἐν αὐτῷ παρελαύνει ὀλόκληρος ἡ Ἀθηναϊκὴ ζωὴ, καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις, τέρπεται δὲ ὁ ἀναγνώστης εὐρίσκων πληθὺν τύπων ζωντανῶν, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποῖους συχνάκις συναντᾷ ἐν τῇ πραγματικότητι. Τὸ ὄφρος τοῦ βιβλίου τοῦτου εἶνε ἀρετὰ πρωτότυπον καὶ ἰδιόρρυθμον, μὲ τὴν δημοσιογραφικὴν ἐκείνην ἀφέλειαν ἐν τῇ γλώσσῃ, μόνην ἱκανὴν διὰ νὰ ἐκφράσῃ κανεὶς δι' αὐτοῦ τὴν πληθὺν τῶν ἰδεῶν ἐκείνων καὶ τῶν ἀντικειμένων τοῦ βίου, τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ ἐν σύγχρονον πραγματικὸν μυθιστόρημα.

Κατὰ τὰς τελευταίας συνεχεῖς βροχάς, νύκτα τινὰ ἀληθοῦς κατακλυσμοῦ, ἐν τῷ Γραφείῳ μιᾶς ἡμερίδος ἠκούσθη ὁ ἐπόμενος διάλογος:

— Πού εἶνε τὸ παιδί;

— Ἀπέπευσε διὰ τὸ Τυπογραφεῖον.

